

Peti az időutazó

Egy szép napsütéses napon Peti a szobájában ült és telefonozott. Ez nem tetszett az anyukájának, így kitalálta, hogy Petit elviszi a nagymamájához a Velencei-tóra. Peti ennek nem örült.

- De anya, én nem szeretnék a nagyihoz menni! Ott olyan unalmas, nincs semmi érdekes és még wifi sincs. Inkább itthon maradok!

- Nem kisfiam! Hidd el jó lesz a nagyinál! Majd meglátod! – bízta az anyukája.

Peti duzzogva ment be a szobájába. Pár perccel később anyukája benyitott az ajtaján, hogy ideje pakolni, mert másnap reggel indulnak.

- Rendben, de biztosan nagyon rossz lesz. – duzzogott Peti.

Másnap már korán reggel elindultak, hogy délre odaérjenek. Peti a kocsiban egész végig filmet nézett. Nem törődött a szép tájjal. Amikor odaértek már finom vasárnapi ebéd illata áradt ki a konyhából. De mielőtt beértek volna egy kedves göndörszőrű, barna kiskutya fogadta őket. Peti szeme egyből felcsillant.

- Jaj, de édes kiskutya! Hogy hívják? -kiáltott fel Peti.

- Gombóc. Nagyon kedvel téged! – mondta mosolyogva a nagymamája.

A nagyija nagyon örült, hogy a kisunokája két napra eljött hozzá. Ebéd után a szülei elmentek. A nagyija azt javasolta, hogy vigye el Gombócot sétálni. Így legalább körül tud nézni a Velencei-tó környékén. Petinek tetszett ez az ötlet. El is indult, hogy körülnézzon. Gombóc is örült, hogy a kedvenc gazdijával mehet sétálni. De mielőtt kilépett volna a kapun észrevett egy ezüstösen csillogó tárgyat egy szarka fészkeben. A napsütés miatt nem látta tisztán, ezért felmászott a fára, hogy jobban megnézzé. Amikor felért látta, hogy egy zsebóra. De valahogy különbözött a többi zsebórától, amit eddig látott. Lemászott a fáról és folytatta útját. Útközben alaposabban megnézte az órát és meglepődve látta, hogy a számlapján nem mutatók vannak, hanem dátumok. Az elejére volt valami írva, elmosódott a szöveg, alig tudta kiolvasni. Nagy nehezen kibetűzte, és ahogy kimondta: „Legyek 1840. július 9-én.” Valami nagyon különös történt!

Vörösmarty Mihály házában kötött ki. Nagyon meglepődött, mert Mihály is ott volt. Peti köszönt neki, mire Mihály ijedtében elejtette a kávéscsészéjét.

- Ki vagy Te? Hogyan jutottál be ide? – mondta csodálkozva.

- Ezt én sem tudom. Egy madár fészkeben találtam ezt a különös órát, volt valami az elejére írva, és amikor kimondtam, itt kötöttem ki.

- Mutasd azt az órát! Hm! Hiszen ez az én óráim! Még kisfiú koromban vesztettem el, apámtól kaptam. – lepődött meg Mihály.

- Szóval maga tudja, hogy varázsereje van? – kérdezte csodálkozva Peti.

- Nem. Erről még én sem tudtam. – mondta tűnődve Mihály.

Mihály körülnézett az apja iratai között, mert egyszer látott valami hasonló órát egy könyvben, és mintha valami magyarázat is lett volna hozzá... Kotorászott egy darabig a vitrinben, majd felkiáltott:

- Megtaláltam!

Peti kíváncsian odament, és a következő sorokat olvasta: *Ahhoz, hogy visszajuss a jelenbe meg kell találnod egy pálcát, ami három felé van törve. Rejtvény vezet a pálcához. Íme az első találós kérdés: Hol magasodik a Szentháromság temploma?*

- Ez lehet, hogy a lovasberényi kápolna! – kiáltotta Peti. Nagymamám sokat mesélt róla.

- Ügyes vagy fiacskám! Szálljunk lovaskocsira és irány a kápolna! – mondta buzgón Mihály.

- Rendszben induljunk! – hagyta jóvá türelmetlenül Peti.

Kocsira szálltak és elindultak. Peti egész végig a házakat és az emberek öltözékét figyelte. Amikor odaértek, bementek a kápolnába és elkezdtek keresgélni. Egyszer csak Peti megcsúszott és elesett. A padlón észrevette, hogy egy helyen üreges. Felemelte a padlólapot, ott volt a bot első darabkája és egy újabb rejtvény: *Hol egy kerék forgatja a vizet, másik pálcikát leled.* Mihály felkiáltott:

- Ez a vízimalom lesz!

- Igen. Induljunk! – örvendezett Peti.

Amire odaértek, eleredt az eső, így besiettek a malomba. Megkérdezték az ott lakókat, hogy nem találtak-e egy törött botot a környéken. Az asszony éppen salát kötött. Mihály észrevette, hogy az egyik kötőtű nem olyan, mint a másik.

- Ott a második darab! – kiáltott fel örömeiben. Az asszony csodálkozva rájuk nézett.

- Megkérdezhetjük, hogy honnan van? - érdeklődött Peti.

- Persze! Ez egy régi családi ereklye, ami generációról generációra száll, de szívesen odaadom, ha szeretnéd. – mondta szelíden az asszony.

- Köszönjük. Ez igazán kedves Öntől! - hálálkodott Peti.

- Szívesen, de nagyon vigyázzanak rá! - tette hozzá az asszony.

Végre megtalálták a bot második felét és a belsejében összetekerve egy papírlapot pillantottak meg, amely egy vízpartot ábrázolt egy sellővel a háttérben. Ez nagy fejtörést okozott nekik. Mindenkit meg kérdeztek erről a képről a környéken. Végül egy idős férfi mesélt nekik egy legendát.

- Egyszer egy halász késő este ki ment a Velencei-tóra halászni. Egyszer csak meghallott egy furcsa hangot. Nem tudta mi az, így felkapcsolta a lámpását és körül nézett. Meglátott egy sellőt a hálójába csavarodva. A halász segített neki, és a sellő hálából egy kagylóból készült kürtöt adott neki, amit, ha megfúj a sellő meghallja és odaúszik hozzá. Ez a sellő a haját mindig egy kis törött bottal tűzte össze.

- Ezt a kürtöt hol találjuk? -érdeklődött Peti.

- A Velencei-tó közepén van egy kis sziget, annak közepében áll egy faragott kő, abba van beletűzve – mondta a halász.

- Köszönjük! -hálálkodtak Petiék.

Mihály és Peti kerestek egy hajót és elindultak a Velencei-tó közepére. Már messziről látni lehetett a kagylót a lemenő nap csillogásában. Amire odaértek beesteledett. Peti kihajolt és elvette a kürtöt. A kis sziget egyből eltűnt. Peti belefújta a kürtbe és abban pillanatban megjelent a sellő. Gyönyörű volt. A szeme tenger kék színű a haja vörös, mint a róka és a bőre hófehér.

- Miben segíthetek? – kérdezte a sellő.

- A botodat szeretném elkérni, hogy vissza jussak a jelenbe – mondta kedvesen Peti.

- Akkor adnod kell cserébe valamit – mondta a sellő.

Peti a nyakláncát ajánlotta fel, amin egy szép kereszt lógott. A sellőnek nagyon tetszett a csinos kis nyaklánc, örömmel megvált a törött pálcájától. Még egy kendőt is adott emlékül.

A sellő eltűnt. Kieveztek a partra, ott összeillesztették a darabokat. Peti észrevette, hogy a kendőre betűk vannak hímezve.

- Oh, ez a varázsige, ami hazarepít! – kiáltott fel boldogan.

- Nagyon jó volt Önnel találkozni. Köszönöm a segítséget! – búcsúzott el Peti.

- Veled is fiam. De ez maradjon a mi titkunk! Rendben!? – kötötte a lelkére Mihály.

- Rendben. Majd még jövök és meglátogatlak – ígérte Peti.

- Rendben! Ég veled! – Búcsúzott Mihály.

- Törött botom összeállt, a jelenbe visszaszállj! – olvasta Peti a varázsigt.

Peti egy pillanat alatt visszaért a jelenbe. Gombóc nagyon örült, hogy viszontláthatja a gazdáját. Peti semmit sem mondott a kalandjáról a nagymamájának. Másnap reggel Peti már azon törte a fejét, hogy amíg nem jönnek a szülei, újabb időutazást szervez, de most Gombócot is magával viszi. Ki mondta a varázsigt „legyek 1914. május 3-án”! Az óra elrepítette őt a Halász-kastélyba. Ott ült Dabasi Halász Gedeon, aki éppen a teáját szürcsölgette nyugodtan az erkélyén. Peti az elején elbűjt, nehogy meglássa Gedeon. Aztán nagy bátorsággal előjött és köszönt neki.

- Jó napot uram! -mondta megszeppenve Peti.

Gedeon ijedtében magára öntötte a teáját.

- Jaj, leforráztam magam! – panaszkodott Gedeon. - Ki vagy te, hogy hívatlanul betoppansz a kastélyomba? – mérgelődött.

- Nagyon sajnálom, hogy így megijesztettem! Peti vagyok az időutazó - mondta ijedten Peti. Sajnálta, hogy ekkora gondot okozott.

- Időutazó? De hogyan? – kérdezte Gedeon kíváncsian.

- Az órám segítségével tudok utazni az időben – mondta Peti készségesen.

- Érdekes történet!? Micsoda óra ez? -húzta fel a szemöldökét hitetlenkedve Gedeon. Az ebet nem hozhatod be a kastélyba!

Peti kivitte Gombócot a kertbe.

-Gombóc, neked itt kell maradnod! Viselkedj rendesen, amíg visszajövök! - szólt Peti.

Miután Gedeon magához tért az ámulattól és átöltözött, körbevezette Petit a kastélyában. Szép portrék és szobrok sorakoztak egymás mellett a falakon. Peti csodálkozva nézelődött, mert minden olyan különös volt. Gedeont ügyes-bajos dolgai elszólították pár percre, ezért Peti egyedül folytatta az útját. Egyszer csak egy festményen akadt meg a szeme.

- Ez a kép olyan ismerős nekem! – Hiszen ott lóg nagy csíkos fotele felett! – ismerte fel megrökönyödve Peti.

A kép egy aranyhajú, zöldeskék szemű, gyönyörű fiatal leányt ábrázolt. Gedeon visszatért Petihez.

- Ki ez a lány? – kérdezte Peti.

- Ő az édesanyám még fiatalakorából. Ugye milyen szép volt? – mondta büszkén Gedeon.

- Egy ugyanilyen festmény van a nagymamám falán – csodálkozott Peti.

- Hát ez valóban furcsa! - mondta hitetlenkedve Gedeon.

Pár perc múlva egy inas toppant be a szobába, azzal a hírral, hogy estére látogatást tesz a bécsi nagykövet.

- Ebben az esetben gyorsan kell cselekednünk, ilyen ruhában nem vehetsz részt a fogadásán! Menjünk a varrónőhöz, varratunk neked egy ruhát. - javasolta Gedeon.

Peti végignézett magán és megállapította, hogy rövidnadrágban és pólóban valóban feltűnő lenne, így beleegyezett. Bár kicsit tartott a dologtól, hiszen mindig kényelmetlenül érezte magát ünneplőben az iskolai rendezvényeken. Az udvari szabó műhelyében Peti elbűvölte a szebbnél-szebb színes anyagok kavalkádja.

- Melyik anyagból szeretnéd az ingedet? – kérdezte kedvesen a varrónő.

Peti a sötét zöld csíkos anyagot választotta, mert az illett a szőke göndör hajához. A nadrágja barna bársonyból készül majd. A varrónő hozzákezdett Peti ruhájához. Amikor kész lett, felpróbálta az öltözéket. Nagyon jól illett alakjára, bár a nadrág egy kicsit szűkre sikerült, de akkor ez volt a divat.

- Köszönöm ezt a gyönyörű ruhát! – hálálkodott Peti.

- Szívesen, de siess Gedeonhoz, mert a fogadás nemsokára kezdődik – mondta a varrónő.

A bálterem aranyban és vörösben ragyogott. A vendégek megérkeztek, gyönyörű ruhákat viseltek. Peti megpróbált láthatatlan lenni, mert tartott attól, hogy valami butaságot követ el nem ismerve az akkori illemszabályokat és még táncolni sem tud. Amikor vége lett a keringőnek elkezdődött a vacsora. Ízletes ételek követték egymást, finomabbnál finomabb sülték és köretek, felfújtak, sütemények, gyümölcsök... Peti próbált illendően enni, de sokszor inkább azt követte, amit Gedeon mit csinált. A bál véget ért, a vendégek elköszöntek. Nagyon későre járt az idő.

-Jól éreztem magam! – örvendezett Peti. Majd lesietett a kertbe, mert kiskutyája már türelmetlenül várta. Vitt neki pár finomságot zsebkendőjébe csavarva.

- Örülök, hogy tetszett – mondta Gedeon.

- Nekem most vissza kell mennem a jelenbe, mert nemsokára jönnek a szüleim – mondta Peti.

- Menjél nyugodtan! Szívesen látlak bármikor! – búcsúzott Gedeon.

- *Viszlát! Törött botom összeállt, a jelenbe visszaszállj!* – mondta a varázsigt Peti.

Amire visszaért Gombóccal a nagymamája házába, a szülei már vártak rá. Keresték mindenütt, de nem találták.

- Hol voltál kisfiam!? – kérdezte anyukája.

- Oh csak itt a környéken! – mosolygott Peti sejtelmesen. - Végül neked lett igazad, Anya! Annyira jól éreztem magam! Sajnálom, hogy meg kell válnom ettől a kedves kis kutyától! Nem vihetem haza magunkkal? – kérlelte anyukáját Peti.

- Ha ez boldoggá tesz kisfiam, akkor igen. De tudod, hogy a kutyákat gondozni is kell és sétáltatni is – mondta anyukája.

Amikor hazaértek Peti és az apukája készítettek egy kutyaházat Gombócnak. Este Peti és Gombóc együtt aludtak. Ettől a naptól kezdve Peti telefonozás helyett Gombóccal játszott kint a szabadban. Az órát pedig egy szép bársony dobozban tartotta az éjjeliszekrényén. Álmában gyakran járt Gedeonnál a Halász-kastélyban. Ellátogatott a kápolnához. Sétált a csillogó vízparton. Nézte, ahogy Mihály verset ír a lugasban. Arra gondolt, hogy ő egy nagyon szerencsés kisfiú, hogy ilyen különleges kalandokban lehetett része.

Vajda Noémi

Halmi Telepi Általános Iskola